

ΜΘ 6,26-30

Ένας άξέχαστος χειμώνας

Είμαστε, παιδιά, στήν καρδιά του χειμώνα. Έξω είναι όλα γκρίζα και μουντά. Η θερμοκρασία πολύ χαμηλή. Οί άνθρωποι βιαστικοί, κουκουλωμένοι με σκουφιά, κασκόλ και χοντρά πανωφόρια βαδίζουν γρήγορα για να βρεθούν σύντομα στο ζεστό τους σπίτι.

Η ιστορία μας

Η μικρή Άννα έχει τυλιχτεί με τα πιο ζεστά της ρούχα, μά και πάλι κρύνει. Φέτος δέν άναψαν άκόμα τό καλοριφέρ. Πάει καιρός πού ή μαμά και ό μπαμπάς είναι άνεργοι και τά βγάζουν δύσκολα πέρα.

Κολλάει τό πρόσωπό της στό τζάμι και παρατηρεί τούς περαστικούς και τά σπίτια όλόγυρα. Στήν άπέναντι πολυκατοικία ή γειτόνισσα έχει τυλίξει τίς γλάστρες μέ νάιλον για να μήν παγώσουν. Η κυρία Έμορφίλη έβαλε μέσα τό κλουβί με τό καναρίνι και ή κυρία Άντιγόνη τήν ώραία λεμονιά της.

Ξαφνικά ή Άννα τινάζεται πρós τά πίσω. Κοιτάζει έκπληκτη. Ένα μικρό πουλάκι πετώντας χτυπάει πάνω στό τζάμι και προσγειώνεται στό περβάζι του παραθύρου. «Θά πεινάει», σκέφτεται τό μι-

κρό κορίτσι. Θά τοῦ ρίξω λίγα ψιχουλάκια!», φωνάζει χαρούμενη καί τρέχει στήν κουζίνα. Σέ λίγο οἱ χουφτες της εἶναι γεμάτες μέ ψιχουλα. Σκορπίζει τόν πολύτιμο θησαυρό της καί κλείνει γρήγορα τήν μπαλκονόπορτα μήν μπεῖ περισσότερο κρύο στό μικρό τους σπιτάκι. Τό πουλάκι τοιμπολογάει λαίμαργα τήν λαχταριστή τροφή. Ἡ μικρή του φίλη τό παρακολουθεῖ εὐτυχισμένη.

Σέ λίγο ὁ ἀπρόσμενος ἐπισκέπτης πετάει καί φεύγει ξαφνικά ὅπως εἶχε ἔρθει. Θαρρεῖς τῆς τόν ἔστειλε ὁ καλός Θεός γιά νά ξεχάσει γιά λίγο τήν παγωνιά τοῦ σπιτιοῦ της. Θυμήθηκε καί τά λόγια τῆς κατηχήτριάς της. Τήν περασμένη Κυριακή στό κατηχητικό, τούς μίλησε γιά τήν πατρική φρονίδα τοῦ Θεοῦ καί τούς ἀνέφερε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: **«Δεῖτε τά πουλάκια! Οὔτε σπέρνουν οὔτε θερίζουν οὔτε ἀποθηκεύουν τήν τροφή τους καί ὁ Θεός τά τρέφει. Πόσο περισσότερο ἐσεῖς διαφέρετε ἀπό τά πουλιά; Παρατηρήστε τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνουν. Δέν κοπιάζουν, δέν γνέθουν. Κι ὅμως σᾶς λέω πῶς οὔτε ὁ βασιλιάς Σολομώντας μέ ὅλη τή μεγαλοπρέπειά του δέν ἦταν ντυμένος ὅπως ἕνα ἀπό αὐτά. Ἐάν τό χορτάρι τοῦ ἀγροῦ, πού σήμερα ὑπάρχει καί αὔριο τό ρίχνουν στή φωτιά, ὁ Θεός τό ντύνει ἔτσι ὥραϊα, πόσο περισσότερο ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;».**

Καί ἡ ἴδια ποτέ δέν θά ἄφηνε ἕνα μικρό πουλάκι νά πεθάνει ἀπό τήν πείνα. Καί ἂν εἶχε λουλουδάκια, σίγουρα θά τά φρόντιζε ὅπως τό κάνουν οἱ γειτόνισσές της. Ἄν αὐτή τόσο πολύ θά ἐνδιαφερόταν, εἶναι δυνατόν ὁ παντοδύναμος Θεός νά τούς ξεχάσει στή δυσκολία τους; «Σίγουρα ὄχι! Δέν θά μᾶς ἀφήσει ὁ Θεός. Θά φροντίσει καί γιά μᾶς», φώναξε.

Αὐθόρμητα γονάτισε μπροστά στά εἰκονίσματα. Ἡ μαμά πρῶι πρῶι εἶχε ἀνάψει τό καντήλι κι ἔφυγε γιά νά ψάξει καί πάλι γιά δουλειά. Τά παιδικά χεῖλη ξεχειλίζουν τούς πόθους τῆς καρδιάς. Ξέρει ὅτι ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία καί οἱ ἅγιοι ὅλοι τήν ἀκοῦν προσεκτικά.

Δέν περνᾶ πολλή ὥρα καί ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίγει. Εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ἄννας. Τό παιδί τρέχει νά τή χαιρετήσῃ.

- Γειά σου, μικρή μου, τῆς χαμογελᾷ ἡ μητέρα φανερά κουρασμένη. Πῶς πέρασες; τῆ ρωτᾷ καί ἀκουμπᾷ πάνω στό τραπέζι ἕνα πακέτο μακαρόνια.

- Δυστυχῶς, Ἄννούλα μου, συνεχίζει, μακαρόνια θά ἔχουμε καί σήμερα.

- Δέν πειράζει, μαμά. Ξέρεις ὅτι μοῦ ἀρέσουν. Καί βλέποντας τή μητέρα της κάπως λυπημένη τήν ἀγκαλιάζει σφιχτά.

- Μή στεναχωριέσαι, μαμά! Ὁ Θεός εἶναι πατέρας καί θά φροντίσει γιά μᾶς, ἔτσι μάθαμε προχθές στό κατηχητικό.

Τή χαϊδεύει μέ στοργή ἡ μητέρα της καί ἀρχίζει νά ἐτοιμάζει τό φαγητό. Ἐκείνη τήν ὥρα χτυπᾷ τό τηλέφωνό της. Ἀπό τά λόγια της ἡ Ἄννα καταλαβαίνει πῶς εἶναι ὁ π. Ἀλέξιος, ὁ ἱερέας τῆς ἐνορίας τους. Ζητᾷ νά συναντήσῃ τούς γονεῖς της τό ἀπόγευμα.

Πράγματι οἱ γονεῖς της πῆγαν νά τόν συναντήσουν στό γραφεῖο τοῦ ναοῦ. Κι ὅταν γύρισαν στό σπίτι, δέν ἦταν μόνοι. Μαζί τους ἦρθε κι ἕνας εὐγενικός κύριος, ὁ κ. Βασίλης. Τούς τόν σύστησε ὁ π. Ἀλέξιος.

Ὁ κ. Βασίλης εἶχε δικό του μαγαζί. Ὁ Θεός τόν φώτισε ἐκείνη τή χρονιά καί σκέφτηκε νά κάνει κάτι καλό σέ ἀνθρώπους πού εἶχαν ἀνάγκη, ὅπως ὁ Ἅγιός του, ὁ Μέγας Βασίλειος. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νά δώσει ἕνα μέρος ἀπό τά κέρδη του σέ μία ἄπορη καί φτωχή οἰκογένεια. Ὁ π. Ἀλέξιος τοῦ ὑπέδειξε τήν οἰκογένεια τῆς Ἄννας.

Ἦρθε καί εἶδε ἀπό κοντά τίς ἀνάγκες καί φρόντισε ἀπό τήν ἐπομένη κιόλας μέρα νά βοηθήσῃ. Ἀπό τή μεγάλη σόμπα πού ζέστανε τό σπίτι, μέχρι τό γεμάτο ψυγεῖο καί τή δουλειά πού βρῆκε ὁ πατέρας, ὅλα ἔγιναν χάρη στή φροντίδα τοῦ κ. Βασίλη. Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἄννας εἶχε πιά ὅλα τά ἀναγκαῖα γιά τή ζωή.

Πέρασαν χρόνια. Σήμερα ἡ μικρή Ἄννα εἶναι ἡ κ. Ἄννα, ἡ δασκάλα, καί εἶναι πολύτεκνη μητέρα. Ποτέ δέν ζέχασε ἐκεῖνο τόν

δύσκολο χειμώνα και τον καλοσυνάτο κ. Βασίλη. Τώρα στά γεράματα του τον φροντίζει σαν πατέρα. Μέ τα παιδιά της τον επισκέπεται συχνά. Κι εκείνα με ποικίλους τρόπους δείχνουν την αγάπη τους στον κ. Βασίλη, στον «καλό τους παππού», όπως τον ονομάζουν. Ναι! Η κ. Άννα με πολλή συγκίνηση και ευγνωμοσύνη θά θυμῶται πάντα τό καλό πού τούς ἔκανε, ἀλλά καί τήν πατρική φροντίδα τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ.

Θεία Πρόνοια

Ὁ Θεός, καλά μου παιδιά, εἶναι ὁ παντοδύναμος δημιουργός καί πανάγαθος πατέρας μας, πού φροντίζει γιά τά λουλούδια, τά πουλιά, τόν ἥλιο, τά ἀστέρια, τούς γαλαξίες, ἀλλά κυρίως γιά ἐμᾶς τά παιδιά Του. Αὐτή τή φροντίδα Του τήν ονομάζουμε **«θεία πρόνοια»**.

Κι ἐπειδή ἐμπιστευόμαστε τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, στήν **Κυριακή προσευχή** («Πάτερ ἡμῶν») Τοῦ ζητοῦμε: **«Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον»**. Αὐτό σημαίνει: «Σήμερα, οὐράνιε Πατέρα μας, δώσε μας τά ἀπαραίτητα γιά τή ζωή μας!». Ὅλα τά ἀγαθά πού ἔχουμε ἀνάγκη, μᾶς τά προσφέρει ἡ ἀγάπη καί ἡ πρόνοια τοῦ στοργικοῦ Θεοῦ.

Κι ἐσεῖς, παιδιά, ὅταν ἔχετε, ὅπως ἡ Άννα, κάποιο σοβαρό πρόβλημα, νά μὴν ἀφήνετε τή λύπη μέσα σας. **Μέ ἐμπιστοσύνη νά τό λέτε στον Θεό πατέρα στην προσευχή σας. Κι Ἐκεῖνος τήν κατάλληλη στιγμή θά ἀπαντήσει.**

(Μποροῦμε νά χρησιμοποιήσουμε, ἀντί γιά τήν ἱστορία τῆς Άννας, τήν ἱστορία ἀπό τή ζωή τοῦ ἁγίου Νεκταρίου· βλ. καί Βοήθημα Κατωτέρου Κατηχητικοῦ Γ', «Ὁ Θεός στην ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας», σ. 42-46).

Ἀπό τό συναξάρι

Τήν πατρική φρονίδα τοῦ Θεοῦ τή βλέπουμε πολύ φανερά στή ζωή τῶν ἁγίων μας, ὅπως καί στή ζωή τοῦ ἁγίου Νεκταρίου.

Πρὶν ἀπό ἑκατό περίπου χρόνια ἔζησε ὁ ἅγιος **Νεκτάριος**. Τό βαπτιστικό του ὄνομα ἦταν Ἀναστάσιος. Σέ μιά περιοχή τῆς Θράκης ζοῦσε ἡ φτώχῃ, πιστή καί πολύτεκνη οἰκογένειά του. Ἀνάμεσα στά παιδιά ξεχώριζε ὁ Ἀναστάσιος μέ τό λαμπερό του πρόσωπο. Τό παιδί ἀγαποῦσε ὑπερβολικά τά γράμματα. Ἦθελε μάλιστα νά μάθει νά γράφει τά λόγια τοῦ Θεοῦ καί νά ὠφελοῦνται οἱ ἄνθρωποι. Δέν μποροῦσε ὅμως νά σπουδάσει, γιατί δέν ἐπαρκοῦσαν τά χρήματα τῆς οἰκογένειας. Δώδεκα χρονῶν ἀναγκάστηκε νά ξενιτευτεῖ γιά νά δουλέψει καί νά βοηθήσει τήν οἰκογένειά του. Ἠλπίζε κρυφά μέσα του ὅτι θά μαζέψει καί χρήματα γιά νά σπουδάσει.

Πῆγε στήν Κωνσταντινούπολη καί ἔπιασε δουλειά σέ ἕναν καπνέμπορο. Αὐτός ὅμως ἦταν πολύ σκληρός ἄνθρωπος. Ὅχι μόνο δέν τόν πλήρωνε, ἀλλά καί τόν κακομεταχειριζόταν. Προσευχήθηκε θερμά. Ἡ καλή του ἡ γιαγιά τοῦ εἶχε μάθει ὅλα τά θέματα καί τίς ἀγωνίες του νά τά ἀναθέτει μέ ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί στή γλυκιά μας μάνα, τήν Παναγία. Πράγματι ὁ Θεός πατέρας δέν ἄφησε ἀβοήθητο τόν μικρό Ἀναστάσιον. Ἐνας καλός γείτονας πού τόν συμπάθησε τόν πῆρε γιά βοηθό στό δικό του μαγαζί. Μέ τά χρήματα πού ἔβγαζε μπόρεσε νά τελειώσει τό βασικό σχολεῖο.

Στήν καρδιά του ὅμως ἔκαιγε ὁ πόθος κι ἡ λαχτάρα νά πάει στό Πανεπιστήμιο. Ἀλλά πῶς; Ἄφησε καί πάλι μέ ἐμπιστοσύνη τήν ἀγωνία του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Προσευχήθηκε ἐλπίζοντας στή θεία πρόνοια.

Πραγματικά ἡ ἀπάντηση ἦρθε γρήγορα καί τό ὄνειρο τοῦ Ἀναστάσιου ἔγινε πραγματικότητα. Μιά μέρα πού ταξίδευε μέσα στό καράβι ἕνας πλούσιος κύριος πρόσεξε τό νεαρό ἀγόρι, τό πλησίασε καί ἄκουσε τόν καημό του. Ἀνέλαβε, λοιπόν, αὐτός ὅλα τά ἔξοδα

τῶν σπουδῶν του! Ἔτσι ὁ Ἀναστάσιος πῆγε στό Πανεπιστήμιο καί πάντα ἀρίστευε. Ὅταν μεγάλωσε, ἔγινε δάσκαλος, ἱερέας, ἐπίσκοπος καί διευθυντής στήν Ἱερατική Σχολή τῆς Ἀθήνας.

Ὅταν χειροτονήθηκε, ὀνομάστηκε **Νεκτάριος**. Εἶναι ὁ γνωστός μας ἅγιος Νεκτάριος πού ἔζησε μέ μεγάλη ἀγιότητα. **Σέ ὅλη του τή ζωή βοήθοῦσε τούς ἀνθρώπους**. Ὁ Θεός τόν ἀξίωσε νά κάνει πολλά θαύματα, ὥστε καί μέ αὐτόν τόν τρόπο νά συμπαραστέκεται στόν ἀνθρώπινο πόνο. Ὁ Ἅγιος σέ ὅλη τή ζωή του εὐχαριστοῦσε τόν Θεό γιά τήν ἀγάπη καί τήν πατρική Του φροντίδα.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Ὁ Θεός πατέρας» ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β΄», σ. 285, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐφτά», ἀρ. 7).

**Σάν τά λουλούδια, σάν τά πουλιά
ζένοιαστο παιδί νά μείνω.
Στήν πατρική φροντίδα Σου, Θεέ,
κάθε μου ἔγνοια νά ἀφήνω.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα ἀγίου Νεκταρίου.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου: «Ὁ Θεός πατέρας».
5. Φυλλάδιο μέ παιχνίδι.
6. Κατασκευή: Πουλί.